

Erməni faşizminin növbəti rəzaləti

“Daşın altında qaldım.
Qorxdum. Bu, heç
vaxt yadımdan çıxma-
yacaq...”
Heç 5 yaşı tamam ol-
mayıb bu uşağın. Kör-
pə ağıyla nə baş ver-
diyini tam anlaya,
dərk edə bilmir hələ...

İndi onun ömrünün ən
qayğısız, ən məsum çağıdır.
Gün boyu doyunca oynayır,
gecələr dünyadan xəbərsiz,
mışıl-mışıl yatan, rəngli yu-
xular görəndə yaşayır. Amma
ötən gecə şirin yuxusu qor-
xulu kabusə çevrildi. Gör-
dükləri, yaşadıkları yuxu-
muydu, yoxsa gerçəkmi bil-
mədi...

Eşitdiyi partlayış səsi
dostlarıyla oynadığı mühari-
bə oyununda yamsıladiqları
atəş səslərindən çox-çox
güclü və vahiməliydi...

Qumdan, palçıqdan, kar-
tonlardan, oyuncaqlardan
düzəldikləri evciklərdən
fərqli olaraq, bu dəfə öz evlə-
ri dağılıb uçurdu. Özü
də qalmışdı dağıntılar ara-
sında...

Və bu “oyun” sevdiyi qız-
lənqaç oyununa heç də bən-
zəməirdi. Gizlənqaç oynayan-
da bacardığı qədər yaxşı
yerdə gizləni tapılmasını ist-
təmirdi. İndi isə ən böyük ar-
zusu “gizləndiyi”, qaldığı da-
ğıntılar arasından tapılıb xil-
as edilməsiydi...

Artıq o, özünün də dediyi
kimi, heç vaxt unutmayacağı
travma yaşadı...

Artıq o, uşaqlıq yuxusun-
dan ayılıb həyatın gerçək
üzünü gördü...

Artıq o, birdən-birə böyü-
yüb müharibənin uşaq oyun-
u deyil, ermənilərin ən qə-
dar oyunu olduğunu yaşın-
dan qabaq anlamağa mə-
bur qaldı...

Və təəssüf ki, bu acı real-
lığı körpə yaşında erməni fa-
şistlərinin raketlə evlərini da-
ğıtması nəticəsində başa
düşməli oldu...

Ömər Nəsirov ermənilə-
rin Gəncəyə atdıqları raket
atəşi zamanı yaralanan 6 az-
yaşlı uşaqdan biridir. Dağıntı-
lar arasından xilas edilib...
Yaralanıb... Qorxub... Amma
gözlərindəki işıq, ümid, top-
puş, şirin üzündəki təbəs-
süm sönməyib...

Yaraları qanasa da, incit-
sə də, möhkəm durub, ağrı-
larına gülümsəyərək sinə gə-
rib...

O uşağın üzündəki məğ-
rur ifadə əslində bütün xal-
qın ifadəsi, düşüncə tərzidir.
O məsum təbəsüm zəfərimiz
müjdəsi, sevincidir, haqq sava-
şımızın nişanəsidir. O gözlər-
dəki ümid qığılcığını xalqın Qarabağı düş-
mən tapdağından azad edə-
cəyinə olan inam, istək, qə-
tiyyətdir.

Hətta bu körpə belə, aldı-
ğı yaraya rəğmən acınının,
ölümün gözüne dik, vüqarlı,
gülərək baxa bilirsə, bütün
xalqın nə edə biləcəyi dilə
gəlməz. Ermənilər bu illər ər-
zində hələ də başa düşə bil-
məyiblər ki, fiziki və ya mən-
əvi cəhətdən yaraladıqları,
doğma ev-əşiklərindən di-
dərgin saldıqları uşaqlar bö-
yüyüb o ağrının cavabını ala-
caqlar. İndi aldıqları kimi...

Ermənistanın hərbi-siya-
si rəhbərliyinin əmri ilə ok-
tyabrın 11-də gecə saat 2 ra-
dələrində xalqımıza qarşı
növbəti qanlı terror aktı törə-
dildi. Azərbaycanın cəbhə
zonasından xeyli məsafədə
yerləşən ikinci böyük şəhəri,
500 mindən çox əhalisi olan
qədim Gəncə şəhəri düşmən
tərəfindən raket atəşinə mə-
ruz qaldı. Nəticədə 4-ü qadın
olmaqla 10 nəfər həlak oldu,
16-sı qadın, 6-sı azyaşlı ol-
maqla 34 nəfər yaralandı.
Həmçinin 10-dan artıq çox-
mənzilli binaya və 100-dən
çox müxtəlif təyinatlı obyektə
ziyan dəydi.

Ümumilikdə, sentyabrın
27-dən oktyabrın 12-dək Er-
mənistan silahlı qüvvələrinin
yaşayış məntəqələrini ağır
artilleriya qurğularından və

raket sistemlərindən atəşə
tutması nəticəsində mülki
şəxslərdən 3-ü uşaq olmaqla
41 nəfər həlak oldu, 207 nə-
fər isə xəsarət aldı. Bundan
başqa, Ermənistanın ordu-
sunun intensiv ağır artilleriya
və raket atəşi nəticəsində
1185 yaşayış evi, 57 çox-
mənzilli yaşayış binası və
148 mülki obyekt yararsız
vəziyyətə düşdü.

Çox uzağa yox, elə 1990-cı
illərə boylanmaq ermənilərin
xislətini göstərmək üçün ki-
fayətdir. Birinci Qarabağ
müharibəsi zamanı erməni
faşistlərinin törətdikləri vəh-
şiliklər, qəddarlığına görə
dünyada misli görünməyən
Xocalı soyqırımı o millətin
çirkin sifətini, xain xislətini
göstərir. Cəngavər əsgərlə-
rimizə gücü çatmayan miskin
ermənilər uşaq, qadın, qoca
bilmədən mülki əhalini hədəf
alır, xüsusi amansızlıq, qə-
ddarlıqla qətlə yetirirlər. Üstə-
lik, bunu inkar da etmirlər,
fəxrlə danışirlər.

Qarabağ hadisələrinin iş-
tirakçısı, yazıçı Zori Balayan
“Ruhumuzun dirçəlişi” adlı
kitabında 26 fevralda Xocalıda törətdikləri
soyqırımı haqqında yazır:
“Biz Xaçaturla ələ keçirdiyi-
miz evə girərkən əsgərlərimiz
13 yaşlı bir türk uşağını
pəncərəyə mismarlamışdılar...
Daha sonra 13 yaşında-
kı türkün başından, sinəsindən
və qarnından dərisini soydum.
Saata baxdım, türk uşağı
7 dəqiqə sonra qan itirərək
dünyasını dəyişdi. Ruhum
sevindicən qürurlandı. Xaçatur
daha sonra ölmüş türk uşağının
cəsədini hissə-hissə doğradı və
bu türklə eyni kökdən olan itlərə
atdı. Axşam eyni şeyi daha 3
türk uşağına etdik. Mən bir erməni
kimi öz vəzifəmi yerinə yetirdim.
Bilirdim ki, hər bir erməni
hərəkətlərimizlə fəxr duyacaq”.

Qarabağda vuruşmağa
gəlmiş Livan ermənisi Davud
Xeyriyanın Xocalı qırğının-
dan bəhs edən “Xaç naminə”
kitabında isə bu qeydlər yer
alır: “Bir şaxtılı qış günündə
erməni işğalında olan ərazidəki
Daşbulaq yaxınlığından bir
kilometrik bataqlığı keçmək
üçün meyllərdən körpü salmalı
olduq. Mənim ölümlərin üstündən
keçib getmək istəmədiyimi
gören polkovnik Ohanyan mənə
işarə etdi ki, qorxmaq lazım deyil.
Guya ki, bu, müharibə qanunları-
ndan biridir. Mən qana bulaşmış
9-11 yaşlı qız uşağının meyitinin
və başqa meyitlərin üstündən
keçib getdim. Çəkmələrim, şalvarım
qana bulaşmışdı”.

Keyriyan daha sonra yazır:
“Martın 2-də ermənilərin meyitləri
yıgıb yandıran tapşırıqlarını yerinə
yetirən Qafan qrupu Xocalının qə-
bindən bir kilometr aralıda
cəsəd qalaqlarına od vurub
yandırdılar. Cəsədləri daşıyan
avtomobillərdən birinin banında
təqribən 10 yaşlı bir qız uşağı
gördüm. O, boy-nundan və qollarından
yara almışdı. Əyilib diqqətlə baxanda
gördüm ki, qız ağır-ağır nəfəs alır.
Güclü şaxtaya, aclığa baxmayaraq,
o, hələ sağ idi. Mən ölümle mü-
barizə aparan bu körpə qızın
gözlərinin ifadəsini heç bir

vaxt unutmayacağam. Bir
qədər sonra Tigran adlı bir
əsgər qızın saçından tutub onu
alovlanmaqda olan meyit ton-
qalına atdı. Ölməyən adamlar
insanları köməyə çağırırdılar.
Ətrafda ancaq vəhşilənmiş
ermənilər dayanmışdı və törətdikləri
cinayət əməlinə qürur hissləri
keçirirdilər. Onlar öz işlərini
“xaç naminə” görürdülər”.

Bu yazılanlar erməni
daşnaklarının azərbaycanlı-
lara qarşı törətdikləri vəhşilik-
lərin, soyqırımların cüzi
etirafıdır.

1988-ci ildə azərbaycanlı-
lar Ermənistan SSR-dəki doğma
yurdlarından zorla qovulan
zaman 216 soydaşımız qətlə
yetirilib ki, onların 23-ü uşaqdır.
Həmin il dekabrın 5-də ermənilər
Hamamlı şəhərində 17 azyaşlı
uşağı iri diametrlə boruya
dolduraraq hər iki tərəfini
qaynaq ediblər. Borunu hün-
dür uçurumdan dəreyə ataraq
körpələri qəddarlıqla qətlə
yetiriblər. Bir ay öncə, noyabrda
da Quqarkda (Qarakilsə-Pəmbək
mahal) 70-ə yaxın 5-12 yaşarası
uşağı boruya dolduraraq hər iki
tərəfini bağlayıblar. Bu qətlə-
min üstü dekabrda baş verən
zəlzələ zamanı köməyə gələn
fransalı xilasedicilər tərəfindən
açılıb.

1989-cu ildə Kərkicahanda
9 yaşlı Nicat və 11 yaşlı Nadir
ermənilər tərəfindən güllələnib.

Birinci Qarabağ müharibə-
sində 193 azərbaycanlı körpə
erməni vandalları tərəfindən
qətlə yetirilib. Kəlbəcərdə 8
uşaq vəhşicəsinə öldürülüb.
Xocalıda öldürülən 613 nəfərdən
63-ü uşaq olub. 25 uşaq hər iki
valideynini, 130 uşaq isə bir
valideynini itirib. Onlarca uşaq
soyqırımından qaçarkən soyuq
qış günlərində həyatından, sağ-
lamlığından məhrum qalıb. Ü-
mumilikdə 71 uşaq itkin düşüb,
29-u isə əsir götürülüb. Onminlərlə
uşaq köçkün həyatı yaşamağa
döcər edilib.

1994-cü ildə atəşkəs rejiminin
əlan olunmasına baxmayaraq,
son dövrlərdə də 30-dan çox
uşaq erməni terrorunun qurbanı
olub. 2011-ci ildə Ermənistan
hərbçiləri həyətdə oynayan 9
yaşlı Fəriz Bədəlovu başından
snayperlə vurublar, 13 yaşlı
Aygün Şahmaliyevanı, 2017-ci
ildə isə 2 yaşlı tamam olmamış
balaca Zəhranı qətlə yetiriblər.

Sentyabrın 27-dən Ermənistan
silahlı qüvvələrinin yaşayış
məntəqələrini atəşə tutması
nəticəsində Naftalan şəhərində
həlak olan bütöv bir ailənin
iki üzvü məktəbli olub - 2007-ci
ildə təvəllüdü Şəhriyar Qurbanov
və onun əmisi qızı, 2006-cı il
təvəllüdü Fidan Qurbanova...

Təəssüf ki, erməni “oyununun”
qurbanına çevrilən minlərlə
azərbaycanlı uşağa qarşı bu
zorkılıqları törədən terrorçular
hələ də ədalət qarşısında cavab
verməyiblər. Amma artıq zamanı
yetişib. Azərbaycan haqq-ədalət
savaşına qalxıb. Bu qisas qiyamətə
qalmayacaq!

Xəyalə MURADLI,
“Azərbaycan”